

1 *Het huis*

‘Hoe zou het met mevrouw Krijtjes gaan?’ vraagt Dolfje.

Het huis van de buurvrouw is donker, zoals altijd. Alsof er een eeuwige schaduw over ligt.

De gordijnen zijn dicht.

De tuin is een wildernis.

Distels en andere akelige planten steken hun kop op.

Het lijkt een spookhuis met een giftuin.

Maar Dolfje is niet bang.

Timmie is bij hem.

Timmie is een jaar ouder.

Dus bij Timmie is hij veilig.

Even blijven Dolfje en Timmie staan.

Ze loeren over de heg naar het huis van mevrouw Krijtjes.

‘Zou ze nog leven?’ fluistert Timmie.

Hij kijkt Dolfje aan met een angstige blik.

‘Of slaapt ze als een mummie in dit dode huis?’

‘Nou...’ zegt Dolfje.

‘Ik weet niet of...’

Timmie lacht zachtjes.

‘Grapje, Dolfje.’

Dolfje haalt zijn schouders op.

‘Zij is een *weerpier* geworden, weet je nog?’

Dat is geen grapje!

En sindsdien heeft zij zich niet meer laten zien.’

Timmie knikt peinzend.
'Een weerwolf-vampier!
Ongelooflijk eigenlijk.
Veel enger dan een mummie!'
Dolfje knikt.
'Gelukkig durft ze niet meer in daglicht.
Omdat ze een vampier is.
En met volle maan is ze een weerwolf.
Maar dan durft ze ook niet tevoorschijn te komen.
Want alle andere weerwolven haten haar.'
Hij knipoogt.
'Tenminste, opa weerwolf, Leo, Noura en ik!'
Timmie grinnikt.
'Dus niemand wil haar zien.
Eigenlijk best zielig...
Maar toch haar eigen schuld.
Jammer, maar vette pech!'
Dolfje knikt.
'Precies!
Ik heb geen medelijden met haar, hoor!
Tenminste, bijna helemaal niet...'
Hij kijkt omhoog.
Het laatste rode randje van de zon zinkt weg
achter de huizen.
Wolken hangen doodstil in de lucht.
Daarachter wordt vaag een ronde vorm zichtbaar.
Dolfje krabt op zijn hoofd.
En aan zijn armen.
Weerwolfjeuk!

'Nu al!
Morgen gaat het weer gebeuren, Timmie!
Timmie knikt.
'Fijn voor jou, Dolfje!
Lekker huilen naar de maan.
Met opa weerwolf.
En Leo.
En misschien ook met Noura...'
Een zwarte wolk schuift als een rafelig gordijn
voor de maan.
Bomen buigen in de wind.
Bladeren ritselen over de stoep.
De avondschemering sluipt als een inbreker de
straat in.
Schaduw en glijden met zwarte spookvingers over
de huizen.
Overal floepen lichten aan.
Dolfje kijkt naar het huis van mevrouw Krijtjes.
Dat blijft donker.
*'Denk maar niet dat je van mij af bent.
Ik wacht hier op mijn kans en dan...'*
Dolfje verstijft.
'Wie zei dat?'
'Wat?' vraagt Timmie.
'Ik hoorde niets.
Jij wel?'
Dolfje aarzelt even.
Hij schudt zijn hoofd.
'Nee, ik dacht zomaar...'

‘Oh, wacht, ik hoor toch iets,’ zegt Timmie.
Ze luisteren.
Uit het huis komt een vreemd geluid.
Klagend, jankend, huilend...
Timmie kijkt Dolfje aan.
‘Muziek?’ vraagt Dolfje.
‘Kattengejank!’ zegt Timmie.
‘Rillingen over mijn lijf!
Stel je voor...’
‘Wat?’
‘Ik weet niet...
Stel je voor dat Krijtjes opeens naar buiten
stormt.
Krijsend en gillend.
Een krankzinnige *weerpier!*
Dat zou pas eng zijn!’
Dolfje rilt even.
‘Stomme gedachte, Timmie.
Of...’
De gordijnen voor het grote raam bewegen
zachtjes.
Er is een spleet in het midden.
Dolfje ziet een oog.
Het staart naar hem...
Glanzend, donkergeel.
‘Ze ziet ons, Timmie!
Rennen!’
Met bonzend hart stormt Dolfje weg.

Timmie vlucht net zo hard, ook al is hij een jaar
ouder.

Ze kijken niet meer om.

